

[Svend Auken]

bebredede regeringen, at man havde en overenskomst med Dansk Arbejdsgiverforening, ikke fordi det var forkert, at en borgerlig regering talte med Dansk Arbejdsgiverforening, men fordi det tilsyneladende var den eneste, man havde talt med.

Jeg vil gerne bekræfte over for statsministeren – det er ulykkeligt, at han ikke kan være her – at selvfølgelig skete der det under socialdemokratiske regeringer, at vi havde kontakt med lønmodtagerorganisationerne, ikke bare med LO, men også med FTF, Akademikernes Centralorganisation og i hundredvis, ja, i tusindvis af tillidsfolk og almindelige medlemmer landet over. Men vi havde så sandelig også kontakt med arbejdsgiversiden: landbrugets arbejdsgivere, Dansk Arbejdsgiverforening osv. Og det er rigtigt, at vi sled trapperne tynde, når der var vanskelige problemer at løse. Det gjorde vi for at sikre os, at vi havde hørt alle indvendinger og alle synspunkter, inden den politiske beslutning blev truffet.

Vi er overbevist om, at statsministeren ikke taler sandt, når han siger, at der ingen forståelse er mellem regeringen og Dansk Arbejdsgiverforening. Vi tror, som hr. Anker Jørgensen sagde det, at man forløbet igennem har været enig med Dansk Arbejdsgiverforening om, hvordan denne situation skulle håndteres. Man har været enig om de lave lønrammer, og man har været enig om, at Dansk Arbejdsgiverforening skulle have en central placering på arbejdsmarkedet som en slags lønpolitik.

Men jeg tror gerne, at statsministeren har ret, når han siger, at man ikke har talt med nogen om detaljerne i de forslag, der er fremsat, for det makværk, som vi er blevet præsenteret for i overenskomstloven, nægter jeg at tro at man kan have forevist Dansk Arbejdsgiverforening eller nogen anden med kendskab til arbejdsmarkedet, inden det blev fremsat her i salen.

Ingen har svaret på mit første indlæg, end ikke arbejdsministeren har taget ordet. I forbindelse med det mest omfattende arbejdsmarkedsindgreb nogen sinde har arbejdsministeren ikke sagt et ord i anledning af alle de indvendinger, der har været af saglig karakter i forhold til arbejdsmarkedslovgivningen. Jeg har påvist uden modsigelse det kaos, der vil udvikle sig på normalønsområdet i forbindelse med de paritetiske nævn. Jeg har

påvist de meget store problemer, der nu ikke kan løses, fordi lovforslaget ikke rummer nogen mulighed for forhandlinger om generelle forbedringer inden for minimallønsområdet. Jeg har påvist, hvilke problemer det skaber for de lavtlønnede, og jeg har påvist, at det betyder, at lærlinge og elever overhovedet ingen regulering får i de to år. Men arbejdsministeren har ikke deltaget i debatten.

Vi har fremhævet og vil fremhæve under udvalgsarbejdet, hvilke store problemer det vil give, når man nu går over til et helt andet kompensationsystem i forbindelse med den nedsatte arbejdstid end det, der hidtil har været anvendt på arbejdsmarkedet, idet man overgår fra et generelt krone-og-øre-beløb for alle, som indregnes i satserne og beregningsgrundlagene, til et personligt tillæg, i procent 2,56. Det er et udmærket system, når det drejer sig om funktionærlønninger, og det er et udmærket system, når det drejer sig om tjenstemandslønninger, men det er totalt uanvendeligt på det almindelige arbejdsmarked. Alligevel deltager arbejdsministeren ikke i diskussionen.

Andre ordførere har vist, ja, statsministeren er næsten den, der har sagt det stærkest af os alle, at den bundne opsparing beregnes på et fuldstændig uretfærdigt grundlag. Ordførere har her i dag påvist, hvordan den bundne opsparing overhovedet ikke eller i hvert fald ikke i nævneværdigt omfang vil kunne komme til at belaste selvstændigt erhvervsdrivende i dette land, fordi de end ikke har indgivet deres selvangivelser på nuværende tidspunkt og derfor har alle muligheder for at manipulere. Men skatteministeren har ikke fundet det ulejligheden værd at deltage i diskussionen herom.

Fru Tove Lindbo Larsen påviste, hvordan avancementstopper er hullet som en si – hvis en si kan have så store huller og stadig væk opfylde sit formål – men industriministeren har ikke fundet lejlighed til at give folketinget nogen form for besvarelse af dette.

Statsministeren oplyste, at provenuet for selskabsskatten skulle finansiere arbejdsgiver-subsidier af størrelsesordenen godt 2½ mia kr. i 1985, uden at oplyse, at provenuet for selskabsskatten først indløber i september 1986, og at nogenlunde vellykkede skattefor-handlinger forudsætter, at også det provenu,